

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.
Subscription per year \$4.00
Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
Щотижневий журнал для робочого людю — виходить два рази на тиждень.
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.
Видав. Створились "Українських Робітничих Вістей".
Передплата на рік \$4.00
Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS,
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ВІЗД ДО РАДЯНСЬКИХ РЕПУБЛІК.

Многио класово свідомих робітників носить ся з думкою візду до радянських республік. Особливо тяга до пролетарської вітчизни є сильна у російських, українських і інших робітників, які походять з буйної російської імперії. В тім і нема нічого дивного, бо кожний хотів би дістатися там, де він сподіється ся захити свободним житом, хоч і гіршим з матеріального боку.

Та не кожний з бажаючих вихити до радянських республік знає собі докладно справу з того, що він задумує робити. А се дуже важке, чи чоловік перед зробленем якогось кроку роздумує добре справу, чи ні. І особливо в такій важкій справі, як візд до радянських республік, треба добре застановити ся.

В нашій газеті справа візду до радянських республік, згідно на Радянську Україну, не була майже порушувана. Сю справу ми троха занесли, хоч повинні були її висвітлити вже давніше. А забрати в сій справі голос треба, бо многи українські робітники в Канаді збирають ся до візду на Радянську Україну, думаючи, що сям способом спричнять ся значно до відбудови господарства, зруйнованого імперіалістичною а ще більше горожанською війною.

Звичайно віздять найсвідоміші робітники. Тим самим вони ослаблюють значно робітничий рух в сям краю. Коли будуть всі постійно віздати, то хто тут останеть ся? Адже-ж для класово свідомого робітника не повинно робити ріжниць, де він живе, — він всюди повинен боротися за визвіл робітничої класи з нут капиталізму, себто за повалене капіталістичного ладу і заведенне на його місце соціалістичного.

Зосібна-ж коли будемо говорити про українських робітників, то тут справа ще більше представляєт ся в некористь візду на Радянську Україну. Коли ми всі будемо один по другім віздати, то нашо ми будемо що-року по кілька Робітничих Домів, нашо ми робимо такі широкі плани нашої роботи? В чій руках має те все остати? Говорім собі отверто в вічі. Чи ті всі-таки, що ми такою тяжкою працею придбали, мали би остати в руках українських чорносотенців? Та-ж чорна сотня день і ніч молить бога, щоби в Канаді не стало свідомішого елементу серед українського робітництва. Тоді вона мала би у всім вілній руки. Тоді вона туманила би і натягала би українських робітників і фермерів як би лише сама хотіла. Саовом, для неї народив би ся новий світ (принайменше так вона думає), коли-б вона діждала ся хвилі, що вже не стало в Канаді українських большевиків.

Та не лише іза цих причин ми мусимо бути проти візду на Радянську Україну. Ми повинні також взяти під увагу, яку користь приносить Україні призд робітників з Канади чи Злучених Держав. Візд робітників до фабрик чи копалень на Україні є тут виключений і про него ми не будемо говорити. Допустимий є лише візд сільсько-господарських груп. Але така група може лише тоді бути в часті корисна Україні, коли вона має абсолютно всю потрібну машинерію і всі інші необхідні засоби, та коли складаєт ся з таких людей, котрі дійсно будуть згідно між собою жити і працювати. А се не завжди буває. Коли група не забезпечена всім як слід, з неї хісна не буде. Коли до неї належить бодай один або двох таких людей, котрі майже не були в ніякій робітничій організації і зістали прийняті до групи лише тому, що мали гроші, — то перед такою групою також нема будущности. З такої групи більше шкоди, як користі. Взагалі коли на Україну поїде чоловік, який не є ще сталим в своїх переконаннях, який, сказати одним словом, не є революціонером, то він може гірко розчарувати ся в своїх сподіваннях і стати йотім найбільшим ворогом радянської влади. А до візджаючих груп вербовано дотепер частю таких, котрі мали лише гроші, а за їх переконання і не згадує. Отже і з боку інтересів Радянської України візд українських робітників з Канади не є завжди пожаданий.

Проти візду чужоземних робітників до радянських республік заявив ся також І.В. конгрес Комуністичного Інтернаціоналу. Проти візду свідомих українських робітників з Канади на Радянську Україну заявила ся конференція Української Секції Робітничої Партії Канади. Тепер ми від себе сказали кілька слів в сій справі. Обовязком всіх укр. робітників, які мають намір виждати на Україну, є застановити ся добре над повисше сказаним і відповідно до сего застосувати ся.

ЯК ПАТРІОТИЧНІ ТХОРІ ПЛЮЮТЬ СОБИ В ПИКУ.

Ще раз, двацятий а може і сотний раз приходиться ся нам звертатися до одної і той самої теми і прийдеть ся звертатися в будучинні так довго, доки існують класи і боротьба між ними.

Дожилаоча свій вік буржуазія, свідомо неминучої побди пролетаріату над нею, вживає найчорніших брехонь проти него. Брехня — се її послідня стебелінка, за яку вона хапаєт ся, щоби вратувати себе ще хоч якийсь час від неминучої загібсаї.

На сей раз ми хотіли-б говорити про українську буржуазію спеціально, але що навіть сам прокуратор польсько-шляхоцького суду у Львові Гіртлер переконав нас, що української буржуазії нема, то ми будемо говорити тут про того українського Мавра, що за нудженний охлуп стоїть на службі у світовій буржуазії. Світова буржуазія дослугуєт ся сям Мавром так довго, доки він її потрібний, а відтак — "Мавр сповнив свою службу і може вже відійти".

Не один раз приходило ся читати в ріжних "патріотичних" газетах, які виконують службу українського Мавра при світовій буржуазії, ріжні брехні на радянську владу, яка "знищила українську культуру". Про ріжні такі "патріотичні" гинди в Канаді не хочеть ся навіть згадувати, бо від їх скандулія нікому ні знини ні тепло. А ось є ще в Галичині ріжні трудовицькі раки та міщанські барани, які відпочи на радянську владу, чублять ся між собою за те, хто перший з них має заключити угоду з польською шляхтою на основі "автономної" Галичини та засісти на теплих "державних" кубельцях.

А цікаво, ей богу, вони сварять ся між собою. Сварять ся публично в газетах. Трудовицькі (петрушевичівські) раки

мають свій денник "Громадський Вістник", а міщанські барани мають свій тижденик "Слово". Назви — "раки" та "барани" — також не ми їм видумали, але вони сами собі дали. Міщанське "Слово" каже, що трудовицьку партію розділяють внутрішні раки, а сими раками в першу чергу є голова "Народного комітету" Володимир Бачинський, начальник редактор "Громадського Вістника" Ф. Федорів і ряд інших, які добивають коншахтв з польською шляхтою в справі "автономії" Сх. Галичини, не питаючи і ігноруючи міщанських баранів.

І міщанські барани закричали: "Не хочемо бути баранами!" ("Слово" з 7. січня.) "Таки не будемо баранами". ("Слово" з 14. січня.) Міщанські барани мусять кричати, бо знають, що если-б трудовицько-петрушевичівські раки добидали угоди з польською шляхтою, то будуть немилосердно правити роги міщанським баранам.

Міщанські барани, зі своєї сторони, викриваючи зделки трудовицьких раків, задними дверми завилують до ясновельможної шляхти і хочуть "под шумок" випередити Бачинських та Федоревих, а тоді... тоді вони покажуть трудовикам де раки зимують.

Добиваючи коншахтв з польською шляхтою та розідаючи по шухернях Цопоту, сі трудовицькі раки (ми сказали-б тхорі, бо ся назва є обидою для такого невинного створіння як раку) не опускають случаю, щоби не накинуться на радянську владу. В тім случаю службу Мавра перед світовою буржуазією, а зокрема перед польською шляхтою, вони виконують знаменито. Се на шпальтах їх органу появилася вперше пльотка про діаманти в большевицьких кишках; се на шпальтах їх органу найшов примічене для своїх брудних опісів "дурний син великого батька" — Тарас Франко; се у них мають собі примічене ріжні петлюрівсько-польські нахлібники, такі як Клим Поліщук і інші.

Вони і тепер на шпальтах "Гром. Вістника" випусують несорорені річі про радянську владу, за що заслужили навіть призначене самого прокуратора польсько-шляхоцького суду у Львові.

В "Гром. Вістнику" з 21. січня вони помістили зі всіх сторін цікавий пашквіль на "большевиків-москалів", які "знищили на Україні українське мистецтво". Ось що вони між иншим пишуть:

"Треба було большевикам-москалям зруйнувати красу України, Золотоверхий Київ і "Галичину Радянської України" Юрко Коцюбинський (син Михайла Коцюбинського) дванадцять день гатив з тяжким армат по золотим верхам найкращих зразків українського будівництва, камінем перкам епохи І. Мазепи, камісною сплюкучою знищити лавру, св. Софію, Михайлівський монастир і другі іскраві зразки української архітектури".

Ось тут маємо два вирази зразки безглузда "патріотичних" тхорів. Перше слово большевики не знищили ні одного зі згаданих монастирів і в них тепер свідливо водять ся за чуби "широ-українські" автокефальні поли та архієрей, друге — як-ж то були "большевики-москалі", коли сами каже, що "дванадцять день гатив з тяжким армат по золотим верхам" Київ а нікто инший, лише Юрко Коцюбинський, син відомого українського письменника Михайла Коцюбинського.

Однак як видно, то не всю українську архітектуру в Київі знищив Юрко Коцюбинський і "большевиків-москалів" далі нищати. І знаєте, що стоїть на чолі тих, що нищать тепер, знищено коліс Коцюбинський українську архітектуру в Київі? Ану вгадайте! Стоїть Світозар Михайлович Драгоманов, син славного Михайла Драгоманова.

Так нам каже "Гром. Вістник". А "нищити" Драгоманов українську архітектуру тому, що він є ректором Архітектурного Інституту в Київі, де він вичистив всю гнилу петлюрівщину і "повернув справу на комуністичну ноту".

Таке пише на шпальтах "Гром. Вістника" петлюрівцеві Тимошенко, який з "жалю" до української архітектури помагає, разом зі своїм пропалудим "отаманом" Петлюрою, Пласудському зривати в Київі Володимирський собор, стації, гімназії і водопроводи.

Та на тім не кінець "патріотичної" безличности.

Виписавши на 7-ій сторінці "Гром. Вістника" ріжні нісенітничі про руйноване "большевиками-москалями" української архітектури і всеї "української культури" взагалі та доказавши, що на Радянській Україні нема вже нічого українського, той самий "Гром. Вістник" в тім самім числі на 5-ій сторінці, під заголовком "Збірник Секції Мистецтв Українського Наукового Товариства" (Київ 1921. Ст. 168. 4^е + XII таблиць) пише так:

"Осіно 1918 р. основано при Українському Науковому Товаристві в Київі "Секція Мистецтв", більш-менш рік після основаня аналогічної інституції при львівських Науковим Тов. Ім. Шевченка. Прочитуючи заповідана з 26-ти засідань "Секції", відбулих протягом часу від 20. вересня 1918 р. до 25. грудня 1920 р. та керкуючи капіталістичні, як на умови часу, і том "Збірника", ми поневоли не можемо обігнати ся від настільки важкого питання — чому і в даному напрямі Київ випередив Львів, Київ, якому доводило ся працювати і творити в умовах без порівняня гірших аніж ті, серед яких живе українська наука в столиці Галицької України. Відповідь на се питання може би і найдла ся, але потіхи з неї мало. Факт останеть ся фактом — Київ засочив нас приємною несподіванкою, яку можемо з подивом... наслідувати".

Чи бачите, товариші читачі, як сі "патріотичні" тхорі плюють сами собі в пику? То на Україні все знищене, діячів всіх роствіляно, то зараз — Київ випередив Львів, хоч у Львові українська наука живе в ліпших умовах (благословенна така польська шляхта!) ніж в Київі. Істали "патріотичні" перед сям питанням, як теля перед новими воротами, роззявили рот і кажут:

"Відповідь на се питане може би і найдла ся (если-б ви не хрнули — замітка складача), але потіхи з неї (для вас — складач) мало. Факт останеть ся фактом — Київ засочив нас приємною несподіванкою, яку можемо з подивом... наслідувати".

Перебравши в коротці зміст Збірника Секції Мистецтв Українського Наукового Товариства в Київі; признавши величезні успіхи його праці — аякже, таки признавши — "Гром Вістник" закінчує свою літанію таким тоном:

"На іншому місці попросимо виглянути ся цілоти збереженого там матеріалу більше і по можности вірно і точно освітити ті позитивні успіхи, яких досягла "Секція" в своїй тяжкій праці. Тут можемо тільки з радістю ствердити, що лютачок в даному напрямі зроблено з цілою гідністю, на яку заслуговують неперебрані скарби нашої мистецької культури. Жаль тільки, що зробив се Київ, не Львів, який мав усі дані для побди в сьому шляхтоному суперництві".

Так жалують тепер галицькі чорносотенці, що большевицький Київ випередив патріотичний Львів в своїх великих наукових розвідках і то так випередив, що вони у Львові і не стямили ся, або як вони "шляхетно" кажуть, "засочив нас приємною несподіванкою".

Нічого, панове! Добивайте дальше своїх коншахтв з польською шляхтою та дайте радянську владу, а приїде час, що Київ засочить те вас такою несподіванкою, від якої ваші вянні обернуть ся передом назад і тоді дійсно ви будете подібні до раків.

Волинськ.

ТОВАРИШІ! ВІДНОВЛЯЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ НА "УКР. РОБ. ВІСТІ"

ХТО ЗРОБИВ МЕНЕ БОЛЬШЕВИКОМ.

III.

Так, так, а вже в Вегреві, в нашім славнім культурно-просвітнім осередку. Не успів я ще як саї отаборити ся зі своєю підводою, як до мене з одного боку "гало", з другого боку "гало", з третього чую — "Джизус Крайц, ти на тій фармі заріє як дідько".

Одним словом, звичайно, як в "культурнім осередку", довго ла мене лунала "наша рідна мова". Загадодивши деякі справи, поговоривши з кожним для "приличности", розпитавши кожного знакового про здоорове його, жінки і дітви, хоч те їх здоорове обходило мене так як торшійні сніг, рішив я нарешті вдатися за своєю справою.

Не знаю чому, але я не мав спокую. Про-щоб я з ким не говорив, то перед очима все мені стояли "Укр. Роб. Вісти". Кого тут спитати? Питати знакових народних діячів якось мені не випадало, а знакоми молодші люди непопадали мені на очи. Нарешті побачив я знакового пресбитерійського попа, який часто хвалив ся переді мною, що він сам на Україні був революціонером, але не большевиком, а найбільше хвалив ся тоді, коли хотів зробити мене своїм парафіянином. А ви, товариші, мусите знати, що назва "революціонер" — дуже популярна серед патріотичних кругів. Одного разу прийшло ся мені бути на "народнім" католицьким зїзді в Едмонтоні, на яким був і сам єпископ Будка та шле сонмище чорносотенників. (Здаєт ся, бурев тоді купували, та якусь чорну раду засновували.) І на тім зїзді якийсь греко-католицький сїциліста деклямував Франкового "Вічного Революціонера". Мене тоді мало шляк не трафив, я думаю, що Будка його виклене на місци; але він тому деклямує чому-б це й ляскав.

Але я вертаю ся до сего. По-галокав ся я з тим пресбитерійським проповідником, перекинув ся парою словами про справи небесні, почав питати, чи не знає він, де я можу дістати "Укр. Роб. Вісти", або чи не знає він адреси тої газети. Подивив ся він на мене якось трохи здивовано, а потім і питає: — Що, може хочете переходити на большевицьку віру? В такім разі радше ліпше перейти на пресбитерійську, у сльвія тепер дуже легкі. — Ні, — відповідаю, — я хочу тільки побачити що то за газета. — Е, плоньте ви, такий поважний фермер... ми будемо вам послосм зробити, а дам захотіло ся большевицької газети. Не варто брати до рук. — А ви як знаєте, що не варто? — сказав я усміхаючись. — Хіба ви її читали? — Читав кілька разів — відповідає.

— От бачите, сами читали, а мені не радите. — Тому й не раджу, що читав і нема що в ній читати... — А що-ж ви читали, если нема що в ній читати? — знова таки сказав я усміхаючись. — Біс його знає чому, але я хотів з ним дочититись. — Та читати є що, але в тім читано нема нічого путнього. — А чому-ж ви читали, если там нема нічого путнього? — Та читав тому, щоби знати, що большевики пишуть. — А чому-ж ви не радите мені знати, що большевики пишуть? — Слухайте добродію, — почав він до мене переконуючо, — чи вас нині гедз вкусив, що вам забалоєт тої большевицької зарази? — Але от ви читали і не заразились?... — А відчепіть ся ви від мене! — Відчеплюсь, тільки скажіть, де я можу дістати "Укр. Роб. Вісти"? — Де, де, де! Чорт їх знає де!

— Гм... дивно мені, — кажу я, — і піп знає де дістати і чорт знає де дістати, а фермер не знає. Вже до двох "народних"

редакцій звертав ся — не відповіди. Тепер вас, отче, питаю і не хочете сказати. Добре, коли, як ви кажете, чорт знає де їх дістати, то скажіть, будьте ласка, де чорт мешкає, а я його спитаю, бо рішив дістати "Укр. Роб. Вісти", щоби наочно переконатися, що то за люди ті большевики.

— Се люди? Се звірі, а не люди! Іх всіх давно пора вивішати на сухій гилаці! — крикнув, розчервонившись, "мій" отчик.

Мені почало се подобатися і я на його зденервованість відповів дальшими питаннями.

— Если большевики люди і ви кажете, що іх давно пора вивішати на сухій гилаці — то якже буде з шестою заповідю? Если-ж большевики звірі і ви звірів хочете вивішати на сухій гилаці, то на що, в такім разі, здали ся слова св. писма — "Блажен іже скоти милує"? — Попина засміяв ся, але я бачив, що його сміх виїтав із затишених зубів.

— Бачите, добродію, хоч я піп, але у мені жие ще також революціонер — сказав він, бажуючи змягчити тон нашої розмови.

— Дивно мені, що кожний пресбитерійський піп вміщає в собі дві особи: ви і піп і революціонер, а ваш попередник був і попом і студ-підженом.

Ах, Євус-Марія, як хочити мій піп та як заремити на мене басом — я тебе — каже — сейчас в поліцію віддам. — От такої... Сами читаєте большевицькі газети, а мене в поліцію буде віддавати. Ви от перше скажіть де я зможу дістати "Укр. Роб. Вісти", а коли я буду мати вже большевицьку газету при собі, тоді віддавайте мене поліції, будете мати наочний доказ, що я большевик і дістанете за се ліпший комішен. Бо я чув, що за большевиків платять добрий комішен... Побачивши, попина, що нідоного зі мною не договорити ся, почав крутити, щоби повернути бесіду на иншу тему, а нарешті запросив мене до ресторану на гарбату, але що я все таки старав ся держати балачку докола большевицької теми, він сказав:

— Слухайте, добродію. Я знаю, що ви розумний і очитаний чоловік і ви можете читати хоч-би і большевицькі газети, бо вони на вас жадного впливу не будуть мати. Але кождому іх не можна давати читати, бо він начитавшись там ріжних фраз про злидні робітників та фермерів, забере се собі в голову і справді готов большевиचितися.

— А хіба в тій газеті пишеть ся про злидні робітників і фермерів? — запитав я. Бо судячи після писанини в "Укр. Голосі", я думав, що "Укр. Роб. Вісти" пишуть лише, як людий обдурювати, та кличуть ненавидіти все, що українське, хочуть зробити всіх Українців Москалями і т. ин.

— Так, пишуть дуже богато про злидні і нужду робітників і фермерів, — каже дальше піп, — тільки не тому, щоби сі злидні направити, але тому, щоби збунтувати робітників і фермерів проти панів, церкви і... — А скажіть мені, чому наші "народні" газети нічого не пишуть про нужду робітників і фермерів? Чи вони боять ся, щоби не "збунтувати", як ви кажете, робітників і фермерів проти панів, чи просто мовчать "з любови" до тих злиднів і нужди фермерів і робітників? Чи врешті мовчать то-му, що хто мовчить той двох навчить?

— Вед, по правді сказати, тепер трудно найти правду — сказав нарешті попина. — Як та приповідка каже: правда сидить у бога за дверми. Жаль, але я мущу відійти... до побаченя.

— А деж я зможу дістати такий "Укр. Роб. Вісти"? — Зайдіть до склепу пана... Там спитайте і я віру, що дістанете. Здооровенькі читайте, але свій розум майте.

Іду я до склепу пана... А чи не все одно вам читати, до якого пана? Іду, а перед очима

ма мені скажуть "Укр. Роб. Вісти". От думаю, дурень старий, впрісь собі а голову нісенітничю... Думаю, а перед очима "Укр. Роб. Вісти". Перша буква, думаю, — "У". Аякже-ж, з такої букви починають ся "Укр. Роб. Вісти". Чи заклучене, думаю собі, те "У" в низу, чи остре. А що буде, если воно остре і як тільки я візьму "Укр. Роб. Вісти" в руки, а те остре "У" воле мене в палець і так як оса влусить мені за скіру большевицьку заразу? Кину я тоді газетоку в землю, подопчу її ногоми... або кину просто в лице тому, від кого її дістану.

З такими думками опинив ся я перед склепом. Не довго думаючи, рішив я хоч раз в житю не бути лицеміром. Увійшов до склепу і нічого не купуючи та не розпитуючи про здооровле властителя, іх робітників і жнок та дітви, відразу запитав, чи нема у них "Укр. Роб. Вістей". Робітник, нічого не питаючи, показав мені пальцем на бару, де лежали газети. Я підійшов, взяв і запитав кілько.

— Можете взяти даром всі три, — каже, — я вже перечитав.

Говорить, як нічого не бувало. Оглянув ся я докола, ніхто і уваги не звертає.

Стиснув я газету в руках і в двері. Оглянув ся, аж коло во-за. Але читати не осмілив ся в місті. Запорлав у возі і пішов докінчувати свої інші справи. Вже як відіду в поле, то дам я собі духа... Дорогою і в дома розгляну я іх як слід... Побачу, що то за вісті там сидять в "Укр. Роб. Вістях", для яких "Укр. Голос" присвячує всі свої шпальти... Все я тепер побачу, що за "комуністичні дурості" сидять там в Вінніпегу.

О, що побачу, то побачу! І своїм власним розумом розсуджу.

І де я не ходив, що я не купував, то моя думка була у во-зі, в сїні, де я заховав "Укр. Роб. Вісти".

Фармер-Петяга.

ФРАНЦІЯ ХОЧЕ ВИСЛАТИ ДО МОСКВИ СВОГО ПОСЛА.

ПАРИЖ, 31. січня. — З політичних кругів доносять, що в недалекий часі можна надіятися ся зближення між Францією і Світською Росією.

Французьке правительство має намір вислати до Москви свого торговельного представника. Рівночасно французьке правительство приготує проект торговельної угоди зі Світською Росією.

Зворот в поліції французького правительства супроти Світської Росії пояснюють новим міжнародним положенням, яке витворило ся під теперішню пору в Європі.

Переговори англійської корабельної компанії з С.С.Р.

Доносьть, що "White Star Line" переговорює з радянською владою в справі навязаня безпосередньої плавби між Англією і С.С.Р. Крім сего розійшла ся вістка, що також і інші корабельні товариства переговорюють у тій самій справі.

ЦІННА КНИЖКА.

Кожний український робітник в Канаді повинен мати в своїй бібліотечі і користати з цінного наукового твору Юлія Ліпперта п. н.

ІСТОРІЯ КУЛЬТУРИ.

Книжка обнимає 400 сторін друку більшого формату, зі 112 ілюстраціями, напечатана на книжковім папері. На українську мову переклад П. Дятлів.

Ціна сїї книжки \$2.50. Замовлення посилайте на слідуючу адресу:

J. Boychuk
21 Denison Ave.,
Toronto, Ont.,
або на адресу:
Ukrainian Labor News
Cor. Pritchard & McGregor
WINNIPEG, MAN.